

Ο πόνος στη ζωή μας (Πρωτοπρεσβύτερος Μάριος Δημοσθένους, Θεολόγος)

/ [Πεμπτούσία](#)

Είναι, όντως, δύσκολο το να μιλά κάποιος γι' αυτό το μεγάλο μυστήριο που συμβαίνει στη ζωή του ανθρώπου, που λέγεται πόνος ή που λέγεται ακόμα θάνατος. Όλοι γνωρίζουμε ότι ο πόνος, η ασθένεια, τα δάκρυα είναι ζυμωμένα μέσα στη ζωή του ανθρώπου μαζί με τη χαρά και ο,τιδήποτε άλλο θα περάσει μέσα στη ζωή του ανθρώπου. Αντιδρά, όμως, ο άνθρωπος έντονα στον πόνο, αντιδρά έντονα στην ασθένεια. Ποιοί είναι οι λόγοι που αντιδρά τόσο πολύ ο άνθρωπος σε ένα αληθινό γεγονός; Ποιοί είναι οι λόγοι που ο άνθρωπος έχει τόση αντίδραση στο πιο αληθινό γεγονός που θα συμβεί στον καθένα μας; Ο πρώτος λόγος, ότι για τον άνθρωπο είναι ένα αφύσικο γεγονός, που έγινε όμως αλήθεια και πραγματικότητα και φυσικό και αναπόφευκτο γεγονός. Ο άλλος λόγος ή καλύτερα οι άλλοι λόγοι για τους οποίους ο άνθρωπος δυσκολεύεται αφάνταστα να περάσει αυτή την πορεία τη δύσκολη, είναι γιατί ο άνθρωπος έμαθε και ουσιαστικά μάθαμε όλοι μας, να ζούμε πάρα πολύ ψεύτικα. Γοητευόμαστε από ψεύτικα πράγματα μέσα στη ζωή, στα οποία μάθαμε να δίνουμε την καρδιά μας και έτσι πολύ δύσκολα, όταν συμβεί κάτι, μπορούμε να αντιμετωπίσουμε την αλήθεια του γεγονότος. Πολύ εύκολα γοητευόμαστε, αλλά όμως ξεχνούμε, ότι για να υπάρξει απογοήτευση, σημαίνει ότι υπήρξε μία γοητεία, μία ψεύτικη γοητεία. Για να υπάρξει μία δυσκολία σημαίνει ότι προηγουμένως δεν ζούσαμε με τέτοιο τρόπο, ώστε να μπορέσουμε να αντιμετωπίσουμε τη δυσκολία.

Ως πρώτο γεγονός είπαμε ότι είναι πως όλοι κάποια στιγμή θα αντιμετωπίσουμε μία δυσκολία στη ζωή μας, είτε λέγεται ασθένεια, είτε λέγεται πόνος, είτε λέγεται θάνατος. Το πρόβλημα, λοιπόν, δεν είναι το ότι θα αρρωστήσουμε ή θα πεθάνουμε, αλλά όμως το πότε θα συμβεί. Σήμερα ζούμε όπως είπαμε προηγουμένως ψεύτικα, γοητευμένοι μέσα στη ζωή, μέσα στα υλικά αγαθά, μέσα σ' αυτή την ευχή, την οποία όλοι μας έχουμε με κάθε ευκαιρία μιας γιορτής η οποιασδήποτε άλλης μας συνάντησης και είναι: «Σαν την υγεία δεν έχει, να έχουμε υγεία και τίποτα άλλο». Όταν, λοιπόν, αυτή είναι η ευχή μας, σίγουρα όταν θα έλθει κάτι αντίθετο, θα μας κλονίσει και θα μας απογοητεύσει.

Κάποιος θα πει: «Πάτερ, να μην παρακαλούμε για την υγεία μας;». Βεβαίως θα παρακαλούμε. Ο πρώτος που παρακαλεί και εύχεται σε κάθε ακολουθία και στη Θεία Λειτουργία, είναι η Εκκλησία «υπέρ ελέους, ζωής, ειρήνης, υγείας...». Τότε λοιπόν πού κάνουμε λάθος; Γιατί τόση απογοήτευση όταν θα έλθει η στιγμή του πόνου, η στιγμή της δοκιμασίας, η στιγμή του χωρισμού από αγαπημένα πρόσωπα; Τί λείπει μέσα στη ζωή μας που θα μπορούσε να μας απαντήσει αυτά τα ερωτήματα, τα οποία όλοι μας έχουμε και σε όλους περνούν από το μυαλό μας; Γιατί εγώ, τι έκανα, γιατί σε μένα; Γιατί να περνώ όλα αυτά;

Ρώτησαν κάποτε ένα μεγάλο Άγιο ασκητή και όσιο της Εκκλησίας μας: Γιατί

φεύγουν είτε νέοι άνθρωποι, είτε τα μικρά παιδιά; Και ο Άγιος σιώπησε και δεν απάντησε. Τον ρώτησαν, λέει και δεύτερη φορά και τότε απάντησε, ότι αυτά είναι τα κρίματα του Θεού, στα οποία δεν μπορούμε να δώσουμε εμείς απάντηση. Αλλά, όμως, από την άλλη είναι μία μεγάλη αλήθεια που θυμάμαι από όταν επισκέφθηκα μία σχετικά νεαρή γυναίκα που διαγνώστηκε με καρκίνο. Αφού κουβεντιάσαμε και εξομολογήθηκε μου είπε το εξής: «Πάτερ από την πρώτη στιγμή όταν ασθένησα για να είμαι ειλικρινής, δεν είπα ποτέ “γιατί εγώ;” Αλλά από την πρώτη στιγμή είπα “γιατί όχι και εγώ;” Εφόσον είναι τόσο φυσική αυτή η πορεία μας, να είναι φθαρτή η ζωή μας, να είναι φθαρτή η υγεία μας, είπα γιατί όχι και εγώ; Συνέβηκε στον δίπλα, στον γνωστό μου, στον φίλο μου, στον συγγενή μου, γιατί όχι και σε μένα;».

Αυτή η γυναίκα κρατώντας αυτή την πίστη της προς τον Θεό στα τέλη της ζωής της, όταν πήγα να την δώ για τελευταία φορά, για να κοινωνήσει των αχράντων μυστηρίων και να μου εξομολογηθεί πλέον τους λογισμούς της, μου διηγήθηκε και ένα όραμα το οποίο είχε δει την προηγούμενη μέρα, την προηγούμενη νύχτα, ουσιαστικά όχι στον ύπνο της, αλλά όμως είχε πλήρη συνείδηση. Αυτός ο άνθρωπος που είχε τέτοια τοποθέτηση μέσα στη ζωή της, μου είχε διηγηθεί ότι η Παναγία της είχε παρουσιαστεί μέσα σε μία γαλαζόμορφη φωτεινή μορφή και της είπε: «Γι' αυτή σου την στάση μέσα στη ζωή σου, γι' αυτή σου τη σχέση που είχες με τον Θεό, εγώ θα σε οδηγήσω στον Υιό μου». Και την επόμενη μέρα με κάλεσε να μου διηγηθεί αυτό το γεγονός, να κοινωνήσει και το ίδιο βράδυ να αναχωρήσει γι' αυτή τη συνάντησή της με τον Χριστό.

(συνεχίζεται)